Ч. 182. Второк 31 (18) серпня 1909. Рік XIX.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Гостина цісаря в Інсбруці. — Справи парляментарні. — Др. Пацак о приступленю руско-україньского клюбу до славяньскої унії. — Події в Греції.

Дня 28 с. м. обходив Тироль соті роковини борби освободженя від Француза а торжество се набрало більшої ваги приїздом Є. Вел. Цісаря до столиці краю. Інсбрук приладив ся всякими можливими способами, щоби по тринайцяти роках від часу послїдної гостина повитати монарха з як найбільшим торжеством. Не треба й казати, що торжество се прибрало великі розміри. Маршалок краю др. Катрайн витаючи Монарха в столиці, сказав: Тисячі жителів зі всїх долин, між тими 25.000 стрільців, сила і цьвіт краю, вийшли ся до столиці, щоби свому Монарсї оказати свою любов і поважанє. Самих лиш ветеранів і стрільців з'їхало ся до Інсбрука 60.000. На дворци дожидали Цісаря всї архікнязї і дуже численна дружина, між иншими був також президент міністрів бар Бінерт.

Відповідаючи на прокову маршалка сказав Цісар: Бажанєм мого серця було з нагоди торжества сотих роковин вступити на укняжену землю мого ґрафства Тиролю і приняти чолобитню моїх вірних синів. Знаю, що в сім краю можу завсїгди числити на давну вірність, длятого може тирольский нарід бути завсїгди певний моєї особливої цісарскої ласки і печаливости. Опісля проковляв що до Цісаря бурмістр міста а по цісарскій відповіди на его прокову слїдував торжественний в'їзд Монарха до міста а опісля приняте в цісарскій палатї.

В недїлю відбуло ся дійстне торжество ювилейне. О год. пів до 9 пішов Цісар перед памятник Гофера; тут перед цісарским наметом виголосив бесїду до Цісаря епископ з Бріксен а відтак відбула ся польна служба Божа, по котрім др. Катрайн виголосив бесїду до Цісаря по нїмецки і італїяньски.

В справі урухомленя ческого сойму одержали від президента міністрів бар. Бінерта запрошенє на конференцию яка відбуде ся в днях від 6 до 9 вер. з репрезентантами партий ческого сойму слїдуючі чеські посли: Молодочехи: др. Пацак, Масталька і др. Скарда; аґрарні: Удржаль і Свегля та радикали Хоц і др. Бакса.

З Праги доносять: Парляментарна комісия клюбу ческих аґрарних послів соймових відбула в суботу засїданє, на котрім подано до відомости, що дня 4. вересня перед полуднем в комнатах ческої ради народної мають зібрати ся на спільну нараду о політичній ситуациї представителї всїх ческих партий соймових.

Бувший ческий міністер земляк, посол др. Пацак помістив в „N. fr. Presse“ слїдуюче характеристичне письмо, доказуюче, в який брехливий спосіб воюють деякі посли а з ними до спілки й деякі львівскі ґазети против руско-україньского клюбу ради державної. Др. Пацак пише:

У вашій цїнній часописи з дня 26 с. м. видрукували ви вість з „Галичанина“, котрий описує переговори в справі приступленя руского клюбу до славяньскої унії і головно тим, що замовчує, мусить викликати здогад мов би славяньска унія, я і пос. Масталька виступили против принятя руского клюбу.

Якраз противне єсть правдою. Хоч голова руского клюбу проф. Романчук сей звіт вже ректифікував в своїм орґанї „Дїло“, то гадаю таки, що прислужу ся правдї найбільше згідним з правдою описом всего, як то було.

На передполудневім засїданю парляментарної комісиї славяньскої унії (17 серпня) подав предсїдатель др. Шустершіч до відомости, що руский клюб зголосив ся на письмі до славяньскої унії і що на пополудневім засїданю голова сего клюбу проф. Романчук і пос. др. Левицкий являть ся особисто. По полудни явили ся оба згадані посли і подали до відомости, що руский клюб хоче приступити до славяньскої унії на основі окремої угоди та на основі условий, які они близше означать та зажадали, щоби їх внесеня були предложе-

---

Дух з Нінфи.

Історія з Кампанії — Вольдемара Урбана.

1.

Мого приятеля, доктора Ромуальда Цаккаріні, треба було під деяким взглядом жалувати. Строго науково образований — він учив ся в Римі, Больонії, Гайдельберзї і Берлинї — дуже совістний лікар, ворог всякої шарлятанериї, котрого найбільшим баженєм було просьвічати і поучати своїх близших земляків, котрим того досить було потреба, не міг він все-таки в своїй вітчинї осягнути відповідного круга діланя. Якраз его наукова строгість і рішучість, з якою він виступав против всякої закорінїлої забобонности та против всякої дурноти, недозволяли ему осягнути загального довіря.

Люди в Корі, малої старої як сьвіт гірскої нори, де доктор Цаккаріні осів був перед кількома роками яко лікар, були так мало просьвічені, держали ся так дуже принятих здавен давна поглядів і жили в такій забобонности, що недовіряли лікареви, котрий „нїби то все лїпше знав як они“ і хотів їх розуму учити, а що він і не міг побороти найбільшого ворога бідного населения, зрадливу багонну пропасницю, то небавком всї зачали о нїм говорити: „Він не знає нїчого“ — а на случай занедужаня помагали собі своїми старосьвітскими домашними ліками та забобонними зашептуванями, котрі їм лїпше подобали ся, як наукові правила лікаря.

Як би я людем сказав — так розповідав він менї одного дня гнївливо — що їх славний хоч і злої слави дух з Нінфи то нїчо иншого лиш малий комар, котрий переносить багонну отрую в людску кров, то они би менї просто відповіли: „Ти нїчого не знаєш, нїчого не розумієш, бо ти ще невидів духа з Нінфи, не знаєш его. Не можеш нас увільнити від того, о чім сам нїчого не знаєш“.

Любий друже — відповів я ему — ви бо також трохи уперті в поступованю з людьми і длятого робите собі з них ворогів. Люди не дармо говорять, що клапати належить також до ремесла.

— Але не до лікарского! — сказав він на то гордо.

— Та й лікар зробить добре, скоро буде людий брати за таких, якими они суть, коли неможе їх переробити.

Цаккаріні'му було того якраз потреба. Певного рода гордість его учености не дозваляла ему робити згоди з глупотою або з тим що він уважав за глупоту. Він хотів переконати людий, що его правди суть слушні, хотів станути до борби з забобонностию, передовсїм до борби з духом з Нінфи, що так допікав его тїснїйшій вітчинї. Єго таки лиш тота гадка одушевляла, щоби тим способом причиняти ся до просьвіти і поученя своїх земляків. На дармо говорив я ему, що се зовсїм нерівна, безнадійна борба, що забобонність і глупота людска показали ся сотками літ могутнїйші як просьвітні заходи поодиноких людий — він на то лиш з висшим переконанєм здвигав плечима, мов би хотів менї показати, що ему жаль мене коли такі погляди виводять ся з моїй голові.

Так образований лікар як Цаккаріні був би певно міг виробити собі в Римі чи в якім небудь иншім більшім місті своєї вітчини добру практику. Мимо того оставав ся він в своїй пустари в Понтиньских багнах [1]) хоч правда передовсїм длятого, що его матір, донна Клеофа Цаккаріні, мала в тих сторонах великі ґрунти і не хотїла его від себе пустити. Але особливо притягала его борба з „духом з Нінфи“. Може ему й здавало ся, що він один з тих героїв, що то в старинних часах освободжали народи убиваючи змиїв і очищуючи край від всїляких инших язв. Та й він хотїв стати освободителем свого краю, спасителем із забобонности та єї злощастних наслїдків.

---

[1]) Понтиньскі багна, Paludi Pontine, на західнім побережу полудневої Італії, на полудне від Риму, межи містами Велетре і Терачіна, нинї по части вже осушені, славні з того, що там вічно панує хороба звана „малярія“ або багонна пропасниця, заразлива пошесть, котру комарі переносять на людий.

ні всім славяньским клюбам і щоби опісля по ухвалах клюбів вели ся дальші переговори.

Се бажане руского клюбу вимагало з конечности скликаня всіх славяньских клюбів, що могло стати ся аж в осени коли збере ся рада державна.

По виході обох руских послів вказувано підчас дебати на то, що приступлене руского клюбу на основі статутів було би ліпше як на основі окремої угоди і що єсть непрактично заводити якусь звязь межи славяньскими університетами та що було би ліпше установити якесь солідарне з'обовязане до взаїмної підпори університетских жадань, бо можна скорше одержати один університет за другим як три нараз.

По замкненю дебати постановлено повідомити руский клюб, що парляментарна комісия повитала симпатично его внесене в справі приступленя і що після бажаня руского клюбу его меморандум буде предложене славяньским клюбам, що стане ся в часі скликаня ради державної. Єсть длятого неправдою, що внесене о приступлене відкинено.

В Греції заносить ся на щось недоброго. Теперішна королївска династия, споріднена з німецкою і російскою не тішила ся ніколи в грецкім народі, головно внаслідок бути князів з королівскої родини, великою симпатиєю, а послідні події, головно кретийска справа, позбавили грецку династию до послідка симпатиї. Сими днями розійшла ся навіть була чутка, що король непевний вірности свого войска, постановив навіть абдикувати і з цілою родиною виїхати з краю. Ся чутка доси не потвердила ся.

Межи грецкими офіцирами настало загальне невдоволене і они зачали домагати ся реформ войскових і реорґанізациї войска, передовсім усуненя князів з королівского дому та покликаня на реорґанізатора якогось ґенерала із заграниці. У президента міністрів Ралліса явила ся оногди депутация офіцирів, котра хотіла вручити ему спис своїх жадань, але Ралліс еї не хотів приняти. Офіцири постановили тоді демонструвати а многі з них як також богато підофіцирів і часть атиньского ґарнізону вийшли демонстративно за місто і там розложили ся табором. Ся справа як і многі инші неудачі політичні стали ся причиною, що Ралліс подав ся до димісиї а король поручив Міхалїсови утворити новий кабінет.

Новинки.

Львів, дня 30-го серпня 1909.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших комісарів повітових: Каз. Спалького з Перемишля до Камінки струм., Стан. Потоцкого із Станиславова до Бережан; — комісарів повітових: Мелх. Вайґля зі Стрия до Печеніжина, дра Стеф. Ішковского з Городка Ягайл. до Львова; — практикантів концептових Намістництва: Брон. Коморницкого з Печеніжина до Коросна, Стан. Понурского зі Львова до Стрия, Здисл. Павликовского зі Львова до Станиславова, Ів. Канчука зі Львова до Городка Ягайл. і Ром. Бубенїчка зі Львова до Надвірної. — П. Намістник переніс комісаря поліциї Фр. Станкевича зі Львова до Перемишля, а концепіста поліциї Кароля Шварца з Перемишля до Львова.

— **З нотарияту.** П. Міністер справедливости переніс нотаря Фр. Дембіцкого з Комарна до Бібрки.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Теодора Мерену гр. к. пароха в Ріпнику на опорожнену гр. к. парохію цісарского надання у Фльоринці.

— **Вписи** до рускої школи вправ при ц. к. мужескій семинариї учительскій у Львові, ул. Калєча ч. 9, а відбудуть ся в днях 30 і 31 серпня с. р. в годинах від 9—12 перед полуднем і від 3—5 по полудни. В тих днях відбудуть ся також іспити поправчі.

— **Вписи** на рік шкільний 1909/10 до приватної женьскої семинариї під зарядом СС. Василиянок в Станиславові ул. Заболотівска ч. 13 відбудуть ся дня 7 і 8 вересня с. р

— **В „Музичнім інститутї Тов-а ім. М. Лисенка“ у Львові,** до котрого вписи розпочинають ся дня 31 с. м. і будуть відбувати ся в годинах між 11 а 1-ою перед полуднем і 4 а 6-ою пополудни в комнатах інститута „Народ. „Домі“, розпочинає ся наука з днем 3 вересня. Научні предмети суть: Музична теория, наука гармонії, теория музики, наука сольового і хорального сьпіву, гри на фортепяні і гри на орхестральних інструментах. Нововступаючі елеви платять вписового 4 К. Річна оплата, яку мож сплачувати і місячними ратами, виносить: За науку сольового співу в I і II роції 150 К, в III і IV роції 200 К, а в V роції 250 К. — За науку хорального співу річно 20 К. — За науку гри на фортепяні в I роції 90 К, в II р. 100 К, в III р. 120 К, в IV р. 140 К, в V р. 170 К, в VI р. 200 К, в VII р. 240 К, в VIII р 280 К — За науку гри на скрипцях в I і II р. 80 К, в III р. 100 К, в IV р. 120 К, в V р. 150 К, в VI р. 180 К, в VII роції 210 К. В Інститутї учать виключно іспитовані професори з державними учительскими кваліфікациями на середні школи. — Хоть вписи до Інститута розпічнуть ся доперва з днем 31 серпня, було би дуже пожаданим, з огляду на ріжнородні адмінїстрацийні чинности, на потребу приєднати нові сили научаня, на евентуальне розширене дотеперішного льокалю і т. п., наколи би родичі, що наміряють повірити Інститутови науку своїх дітий, зволили вже тепер зголошувати ся листовно до голови Товариства проф. Волод. Шухевича у Львові, ул. Собієчини ч. 7.

— **Управа** Наукового заведеня ґімназияльного з рускою викладовою мовою в Яворові повідомляє всіх інтересованих, що вписи до вступного іспиту до I кляси відбудуть ся в днях 3 і 4 вересня б. р, а до II кл. дня 3 вересня. При вписі треба предложити метрику уродженя, сьвідоцтво щепленя віспи і по змозі також сьвідоцтво за II піврік 1908/9 року, та заплатити вписову таксу виносячу 4 К. Вписані до I кляси ученики приступлять до вступного іспиту дня 4 вересня. Початок о 8 годині рано. Родичі, що мають замір примістити своїх синів в ґімназияльній бурсї зволять безпроволочно зголоситись до Вп. п. Івана Тиховского ґім. уч. Яворів, (ул. Шевченка), у котрого дістануть близші інформациї.

— **Дрібні вісти.** Руский театр під дирекциєю п. Стадника по побутї в Борщеві виїхав до Каменця подільского і дає там представленя в міскім театрі. — На засіданю ради Австро угорского банку обговорювано справу випущеня в обіг 2-коронівок. З причини, що держ. рада не ухвалила на час закона про чекане 2 коронівок, ухвалено випустити знова 1-реньскові срібні монети. — В Чернівцях відбуде ся дня 26 вересня с. р. з'їзд всіх буковиньских „Січий“. Оногди відбула ся в Чернівцях в сій справі з почину „Союза Січий“ нарада кошових. В програму сего з'їзду входять 1) Сьвяточний похід через місто; — 2) бесіди, декламациї і співи; — 3) ґімнастичні вправи і вправи з сикавками; — 4) театральне представлене і комерс. — На шляху Львів Іцкани межи стациями Черепківці і Руда на Буковині отворено пристанок Багринівці. — З вчерашним днем зам-

Через кілька літ вів доктор Цаккаріні ту сумну борбу против того якогось духа, розуміє ся, без всякого успіху. А що він був богатим длятого й поважаним чоловіком, то люди слухали его чемно, ще ему ніби то й потакували, коли він говорив про свою ніби то якусь ученість; сли коли хтось занедужав, то ніхто не кликав лїкаря, лиш брав ся до звістних домашних средств, до девять родів оливи, до вареної салати, котру прикладали, щоби відогнати пропасницю, до амулетів, до чародійних або щасливих цьвахів і тим подібних, иноді дуже неапетитних ліків.

Доктор Цаккаріні держав ся хоробро і не подавав ся, аж одного дня зазнав першої важкої поражки, котра вразила его до самої глубини.

А то ось як прийшло до того.

Лїкар знав вже від довшого часу хорошу, повнолицю доньку сіндака [2]) з Корі, Кармен Сімонетті. Молоді люди стрічали ся иноколи, случайно або й ні, але завсїгди подобали ся одно другому. Она мала ледви сімнайцять літ, але зато була така весела й жива як то бувають хиба лиш Італїянки. Коли своїми малими ручками з коротенькими пальчиками зловила молодого лїкаря за волосе, щоби его притягнути до себе — він був о добру голову висший від неї — коли при тім засьміяла ся на голос так, що було видко всї еї зуби і червоні як найкрасші ягоди губи, то доктор Цаккаріні забував на хвильку на свою борбу з духом Німфи та й собі брав ся з цілої сили до неї. Коротко сказавши, обое залюбили ся таки на добре.

Отже молодий лїкар пішов до батька малої Кармен, щоби все впорядкувати. Але дон Ґаспаре, нельми поважаний сіндако, зморщив брови та зробив дуже строгу міну.

— Жаль менї дуже, пане доктор — відозвав ся він наконець до молодого мужчини — але не можу вам дати моєї доньки за жінку.

— Чомуж ні, дон Ґаспаре? — спитав молодий лїкар здивований.

Сіндако витягнув ноги перед себе, заложив руки в кишенї і відповів гордо: Бо ви не для нас.

— Алеж пане сіндако — —!

— Чогож хочете? — перебив ему надутий дон Ґаспаре спокійно, мов би вже від давна тішив ся на то, що утре носа тому молодикови, котрому здає ся, що він все ліпше знає і хотів би заводити якісь нові порядки. — Прецї не можете мене змусити, щось зробити, чого менї не хоче ся. Віддам мою доньку, за кого схочу. Зрозуміли? — Може бути, що ви й богато знаєте, пане доктор, — говорив він глумливо дальше — що ви й богато учили ся, але менї тим не крутїть голови.

— Алеж, пане сіндако — відозвав ся доктор Цаккаріні знову і далеко покірнїйше та скромнїйше.

— Баста! — відрубав ему різко гордий достойник. — Коли кажу, що ви не для нас, то й шкода кождого слова. Чейже знаєте людий з Корі. Хоч ми й не вчені а лиш прості собі селяни, то таки ми знаємо, чого хочемо. А я хочу, щоби моя донька віддала ся колись за порядного простого чоловіка, такого як і ми а не за якогось недоука, котрому нїчо з сьвіті недогідне, котрий ніби то все ліпше знає а таки нічого не вміє.

То правда, що молодий лїкар знав людий з Корі. То були, як і всї італїяньскі селяни, найконсервативнїйші люди в сьвіті. Як робили їх діди й прадіди, як роблено перед тисяч і більше роками, так роблено ще й нині — баста! Зелїзний плуг ще й нині в Італії то чудо, а коли придивляти ся, як селянин в полудневій Італії робить коло винної лози, то має ся вірний образ того, як управляли виноград за часів Ціцерона. Коротко сказавши, доктор Цаккаріні знав своїх людий і длятого не тратив анї слова.

В кілька днїв опісля довідав ся він, як дон Ґаспаре тим чванив ся, що дав ему добру відправу і що ему анї не снило ся віддавати свою доньку за такого свистуна, за такого, що нічо не вміє а ніби то все ліпше знає як другі. Молодий мужчина міг плакати хоч би й кровавими сльозами. Він полюбив був щиро і честно маленьку, веселу Кармен. Розходило ся о щасте его житя, о его честь, его славу — о все.

А тепер станула ему на перешкоді така мара, такий дух як той, що завертав голови всім его землякам — як той дух з Німфи, що робив тілько нещастя в его тіснїйшій вітчині, що забирав безнастанно жертви за жертвами і то тисячами, та нищив цілі околиці. Тота глупо-горда зарозумілість дон Ґаспара видавала ся лїкареви мов би тінь духа з Німфи.

(Дальше буде).

[2]) Бурмістр, війт.

вноно на час неозначений копальню воску земного галицкого банку кредитового в Бориславі, в наслідок чого 700 робітників позістало без роботи. Копальню ту має купити віденьский „лендербанк“. — Івана Дудича, арештованого недавно тому яко підозрілого о участь в убийстві Штофів, випущено на волю з причини браку вини. Єго приятель, убийник Штофів, Давидяк, все ще удає божевільного. Розправа против него відбуде ся вже у вересни.

— **Позичка на чужу каменицю і самоубийчий замах.** Свого часу доносили ми, що бувший міский функціонар Вінкентий Бельский вимантив хитрым способом позичку від п. А. Мальковскої з Тернополя у висоті 10.000 К і заінтабулював єї на каменицю др. Мотилевского. Ся, трохи загадочна і з закраскою романтизму мантійска справа була сими днями предметом цивільної розправи. Др. Мотилевский по викритю обманьства, вніс жалобу против п. А. Мальковскої з жаданем вичеркнення з гіпотеки своєї реальности квоти 10.000 К. П. Мальковска спротивила ся екстабуляциї, доказуючи, що на основі ствердженя нотарем тотожности особи, позичаючим був дійстно др. Мотилевский, а коли ним був его повновластник, позістаючий у вязници Бельский, то ділав в порозумінню з др. Мотилевским. При згаданій розправі заступав п. Мальковску адвокат др. Чарнік а Мотилевского др. Кібіц. Розправу, в котрій проводив надрадник др. Харак, відрочено на внесене заступника запізваної сторони і за згодою заступника сторони позиваючої аж до укінченя поступованя карного, силою котрого має бути доказаним, чи документ, на основі котрого наступила інтабуляция, був дійстно сфальшований.

Ще не прогомоніла вість про розправу, як сам Бельский пригадав знов сю справу. В ночи з пятниці на суботу хотів він відобрати собі житє. Коли побачав, що его товариш, з котрим він сидить спільно в арешті, вже заснув, взяв він ручник, закинув на крати від вікна і повісив ся. Ручник однак був слабий і урвав ся а Бельский з великим стукотом впав на землю. Товариш Бельского збудив ся а побачивши его непритомного заалярмував дозорців. Потовченого і непритомного Бельского привів лікар до притомности а відтак відвезено его до шпиталю.

— **Убийства.** Про убийство в Ланчині, о чім ми вже коротко доносили, наспіли тепер слідуючі докладнійші вісти: Дня 21 с. м. поїхав селянин з Ланчина Яким Грабовецкий зі своїм сином Михайлом, 22-літним парубком і зятем Михайлом Шкрумеляком в поле на роботу. Яким повернув до дому по полудни, а около 8 год. вечером пригнав на кони син з вісткою, що люди з сусідного села Саджавка напали на них на поли і думаючи, що оба вибрались фірою красти збіже на саджавецких полях, кинулись на них, шваґра Михайля постріляли револьверами і порубали сокирами, а він сам ледви уратував житє скорою утечею на кони. В селі повірили з початку словам парубчака, бо М. Шкрумеляк, хоч був маючим ґаздою, був знаний як налоговий злодій. Вислані люди знайшли справді Шкрумеляка мертвого. Мав смертельну рану в грудях в околици серця і кілька ран на лици, всі від пострілів з револьвера. Міжтим виявило ся борзо, що цілий напад був видуманий, парубчак чим раз більше мотав ся у своїх зізнанях, а люди, знаючі родинні відносини Шкрумеляка до тестя, були певні, що тут родина Грабовецких допустила ся огидного убийства.

Підозріня були так сильні, що жандармерия арештувала зараз другого дня обох Грабовецких, батька і сина. Син припертий до стіни признав ся, що він сам застрілив шваґра з револьвера, коли той струджений працею положив ся на поли відпочити. Чи завинив тут також тесть, а може ще хто з родини, до сеї пори справа невияснена. Здає ся, що причиною убийства були непорозуміня родинні. Пок. Шкрумеляк, літ ледви 36, оженив ся перед роком, але его подруже було дуже нещасливе. Жінка его ненавиділа цілою душею, а віддала ся за него змушена своїм батьком. З тої причини приходило часто до спорів між пок. Шкрумеляком, а Грабовецкими, та одні другим грозили смертию.

В Тлустім, заліщицкого повіта, вбив в ночи з дня 22 на 23 с. м. в поли Антін Білоус польового Николая Джемелика. Причиною убийства була месть за те, що Джемелик зловив его кілька разів при крадежи людских снопів і обвинив перед урядом громадским. Антін Білоус, літ 31, батько двох дітий, виїхав в ночи знов в поле, щоб набрати чужих снопів і привезти до дому а побачивши польового, що знов за ним слідить, відчепив орчик і так сильно вдарив польового кілька разів по голові, що сей зараз упав. Джемелика, чоловіка літ 63, знайшли рано пастухи ще живого і він мав до них сказати: „Люди, ратуйте мене і будьте сьвідками, що Білоус побив мене“. По короткім часі скінчив житє. Білоуса знайшли в полю при ораню; сейчас завели его до суду, але до убийства не хоче ще признати ся.

З Теребовлі доносять, що в ночи з пятниці на суботу напали невислїджені доси злочинці на родину богатого тамошного купця, котрого дім есть в самім ринку і недалеко ратуша та поранили его і жінку так тяжко, що есть лиш слаба надія удержати їх при житю. Злочинці зрабували гроші і втекли.

Телеґрами.

Інсбрук 30 серпня. На вчерашнім торжестві по промові цісаря в німецкій і італіяньскій мові зложив монарх вінець на памятнику Гофера а відтак приглядав ся півтретя години дефіляді 30.000 стрільців. О пів до 6 год. відбув ся обід двірский а відтак був цісар на представленю в театрі.

Інсбрук 30 серпня. Нині рано перед 7 год. від'їхав Цісар в дальшу дорогу до Бреґенциї. О кремим поїздом двірским поїхали також президент міністрів бар. Бінерт, намістник Шпіґельфельд і маршалок Катрайн.

Будапешт 30 серпня. Межинародний конґрес лікарский розпочав ся вчера. Отворення конґресу довершив архікн. Йосиф.

Берлин 30 серпня. В неділю о 1 год. по полудни добачено над площею вправ, званою Tempelhofer Feld бальон „Цеппелін III.“ На площи зібрала ся була стотисячна товпа, котра грімкими окликами повитала Цеппеліна. О год. 1 і 50 мін. бальон, „Цеппелін III.“ спустив ся на землю. Тут повитав ґр. Цеппеліна цісар Вільгельм, музика заграла німецкий імн а президент міста виголосив до ґр. Цеппеліна привітну бесіду. Опісля поїхав Цеппелін з цісарем самоїздом до цісарскої палати, де відбуло ся снїдане.

Тифліс 30 серпня. При ул. Александрівскій двох незнаних людий убило жену ґенерала Третякова в єї власнім помешканю.

Атини 30 серпня. З причини подій у войску і зборів атиньскої залоги в таборі в Ґуді кабінет Ралліса подав ся до димісиї. Місию утвореня нового кабінету обняв Мавр Міхаліс. Новий кабінет що до політики заграничної есть одушевлений миролюбивостию і наміряє заняти льояльне становище супротив держав.

Атини 30 серпня. Новий кабінет вже уконституовав ся. Мавр Міхаліс обняв президию кабінету теку справ заграничних і тимчасово теку війни і Тріавфіллякос обняв справи внутрішні, Єктаксіс — скарб, капітан корабля Даміанос маринарку, Папаґіорі-Заіміс — просьвіту. Тут як і на провінциї панує спокій.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, **9·50**, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, **10·20***, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, **2**, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 1/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30 *), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всі дневники
краєві і заграничні
по цінах оригінальних.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всіх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

БІЛЕТИ ЇЗДИ
на всі зелїзниці
краєві і заграничні
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова-Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Із. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с, опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Давні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малиа сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до крак великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недоклада. (Телефон ч. 527).